

ЗЕМЛЕДѢЛСКА ЗАЩИТА

В. „Земедѣлска Защита“ излиза веднѣжъ въ седмицата.
Цѣната на вѣстника е за година 6 лева въ прѣдилата. На ученици сѣ стѣлпаза 5 лева. За странство се прибавя 50 симбола разноски.
—
Всичко което се отнася до вѣстника се испраща до администрацията въ гр. Плѣвенъ.
—

За частни обявления се плаща по $2\frac{1}{2}$ ст. на дума въ послѣдната страница, а на първа по 5 ст. Обявления съѣдебнитѣ пристави се номиниратъ по особено споразумение.

Неплатени писма не са приемани; необнародвани ражкописи не се връщатъ, освѣтъ ако сѫ придвижени съ пощенска марка.

—
Г. ДИМИТРОВ — ПЛАЧЕН
БИБЛИОТЕКА

ОРГАНЪ НА БЪЛГАРСКИЙ ЗЕМЛЕДѢЛСКИ СЪЮЗЪ.

За третий земедѣлски конгресъ.

Колкото и да бѣше желателно щто третий земедѣлски конгресъ да се състои, поради значение то си, тази година въ Южна Бѣлгария, гдѣто земедѣлското сдружение не е сще така живо, както туй е въ Сѣверна Бѣлгария, това не ще стане и сега поради това, че болшинството отъ членовете на Централния Управ. Комитетъ на Земедѣлски Съюзъ, на една покана отъ постоянниятъ съставъ, се произнесохъ пакъ за Сѣверна Бѣлгария и то въ ст. София. Ние прѣдлагаме, че нашите южно-бѣлгарски земедѣлци, като хора, които доказахъ на дѣло, че и тѣ еднакво милитатъ за свойте съсловни интереси, не ще имать нищо противъ това, толкова повече, че и гризътъ опрѣдѣленъ за тазъ годишний конгресъ заема едно срѣдно място, както между сѣверна и западна, така и Южна Бѣлгария. Чеше има нѣкои, които не ще сѫ доволни, това ние го знаемъ, но намъ се струва че ние които рѣшаваме всичко съ болшинство, ще трѣбва да се подчинимъ на рѣшението на това сѫщо болшинство.

И така ние обявяваме, че по рѣшение на Централния Упр. Комитетъ на Бѣлгарски Земедѣлски Съюзъ, подкрѣпено и отъ всички Народни прѣдставители отъ сѫщия, ще се състои въ ст. София на 12, 13 и 14 Октомври т. г. тѣкмо на прѣдвечерието, когато ще се открие и редовната сесия на XI обикновено Народно Сѣбрание, при съарянието на което, желающите нали делегати ще могжатъ сѫщо да присѫствуваатъ лично. На помощь ни иде и това обстоятелство, че пѫтуването т. г. по бѣлгарски тѣ желѣзници до нея дата ще бѫде тѣкмо 2 години. Отъ него денн Земедѣлски Съюзъ прояви своя животъ и прѣзъ той периодъ, макаръ и късть — само двѣ години — Съюза на бѣлгарски тѣ земедѣлци прѣживѣ и извѣрши важни събития. Макаръ и слаба, още земедѣлската организация накара мнозина да се стрѣнатъ и замислятъ....

При това вземено е рѣшение, щото на конгреса да бѫдатъ допустнати само делегати отъ ония дружби, които сѫ си внесли или ще внесатъ най късно до 1 Октомври членските вноски въ съюзната каса. Това е направено прѣдъ вѣдъ немарливостта на много земедѣлски дружби, които въпрѣки множократнитѣ напомняния, не сѫ сторили това, а съ туй сѫ турили въ трудно положение цѣлото наше

дѣло. Такова едно рѣшение намъ се диктуващо още и за туй, че мнозина дружби сѫ гнѣзда на чисти партийни бюра, съставени, ужъ, да бѫдатъ съ Земедѣлски Съюзъ, а въ сѫщностъ да примамватъ невиннитѣ наши земедѣлци къмъ извѣстни партити. Такива дружби, по само себе си се разбира, че тѣ нито ще вништятъ нѣкакви вноски, нито ще испѣлнятъ другитѣ задължения на устава, а като такива, тѣ сѫ и врѣдни за общата земедѣлска кауза. Само ония сѫ истински дружби и като такива полѣзвни, които испѣлняватъ редовно своитѣ задължения, а такива иматъ само право и да рѣшаватъ. Дружби съставени едва искажено дни преди отварянието на конгреса, за да угаснатъ веднага слѣдъ това, сѫщо не ще бѫдатъ допущани на конгреса.

Дневниятъ редъ на III земедѣлски конгресъ е следующий:

1. Отваряне конгреса и избиране разни комисии.

2. Отчетъ за дѣятелността на комитета.

3. Отчетъ за дѣятелността на Народните прѣдставители отъ Земедѣлски Съюзъ въ извѣредната сесия на XI обикновено Народно Сѣбрание.

4. Измѣнения и допълнения въ устава иисканията на Земедѣлски Съюзъ.

5. Бюджетъ и съюзенъ органъ.

Прѣди двѣ години.

Шести септември 1899 г.!.... Той денъ ще бѫде записанъ съ свѣтили букви въ новата ни история! Да, денътъ 6 септември 1899 г. е денъ памятенъ, денъ сѫдбоносенъ за бѣлгарски земедѣлци!....

Отъ той денъ до сега се изминаха тѣкмо 2 години. Отъ него денн Земедѣлски Съюзъ прояви своя животъ и прѣзъ той периодъ, макаръ и късть — само двѣ години — Съюза на бѣлгарски тѣ земедѣлци прѣживѣ и извѣрши важни събития. Макаръ и слаба, още земедѣлската организация накара мнозина да се стрѣнатъ и замислятъ....

При започванието тригодишнината отъ живота на Бѣлгарски Земедѣлски Съюзъ — на великата и славна борба за събуддане и сдружаване въ едно на бѣлгарски орачи, нека хвѣрлимъ единъ бѣгътъ назадъ: да видимъ какви сме били и какви сме сега; какво сме извѣршили и какво ни прѣстои да вършимъ за напрѣдъ, за да може организацията ни да закрѣпи и да прѣд-

ставлява една внушителна сила, отъ която да се очаква подобрѣние хала на бѣлгарски орачи, а съ това и на цѣлата страна.

До 6 септември 1899 г. не сѫществуваше земедѣл. организация и рѣдко ставаше лума за сдружаване на земедѣлци. Наистина, мнозина мечтаха идеята за образуване земедѣлски съюзъ въ Бѣлгария, ала това бѣ или прикрито или не тѣй ясно исказвано. Положението на селяните бѣ съвѣсъмъ неспосно — на всѣкаждѣ тѣпчеха трудолюбивия орачъ, ала никой не излизаше да каже поне една добра дума за ония, на якитѣ плѣщи на които ви сята и князъ, и министри, и чиновници, и офицери, и войска и какво ли още не?! Всички партити виждаха, че положението на селяните е окаяно, че тѣ изъ година въ година пропадатъ все повече и повече, та проливахъ крокодилски сълзи, прѣдписваха чудновати рецепти за подобрѣние халовете на орача, ала идвахъ ли на властъ тѣ — тия вълци въ агнешки кожи, забравихъ обѣщанията, захвѣрляха на страна програмите — прѣврѣзахъ другия листъ. Бой, произволи, грабежи, насилия — това давахъ тѣ орачъ!....

Кой не помни прѣдъ изборнитѣ агитации на разнитѣ партизани?! Пенсии прѣмахваша, служби съкратяваша, заплати намаляваша, бюджети уравновѣсяваша, данъци намаляваша, прѣдни уважаваша и още какво ли не?! Ала това траеше съвѣсъмъ малко врѣме — додѣ дойдатъ изборитѣ. Щомъ минатъ и тѣ, всичко се забравя. Зерь, вѣтъра защо духа? На и не може друго яче; ако се не милявѣ за народа, нѣма плѣчка; не може да се охрани партития! А това е не приятно! Пѣкъ и селяните сѫ прости и довѣрчиви, та лесно се залѣгватъ, па и смѣтка за извѣршеното никога не искашъ!... Съ явни и тайни кражби, съ разни гешевтарства, съ леки лихви 150% за малко врѣме бѣлгарски земедѣлци бидохъ доведени до пропадане. Отъ всички крайци на отечеството ни се чуха оплаквания и протести. Отъ всѣкаждѣ се чувствуващо едно шумтене — кипежъ. Още единъ зовъ бѣ нуждентъ, да избухне това незначуще за бухалитѣ кипение въ най силния си разгаръ.

А той зовъ биде даденъ на 6 септември 1899 г. На разнитѣ партизани се струваше, че това е шага, или пѣкъ „дѣтинска работа“, та и не обрѣзахъ внимание. Ала за малко врѣме всички се убѣдихъ, че това ново движение — земедѣлска организация — е дѣло на врѣмето си. Макаръ и млада и още не закрѣпила добре — още въ първата си година земедѣлската организация изнесе на мощнитѣ си плѣщи

борбата противъ съсипателния десятъкъ. Нито ареститѣ; нито побоищата; нито прѣтърсванията; нито интерниранятия; нито застрѣлванията на мирнитѣ земедѣлци по късапниците въ Варна, Шабла, Трѣстенникъ, Д. Кулякъ и пр. стрѣтнахъ бѣлгарски земедѣлци. Но жа бѣ опрѣдѣлъ до коститѣ, притънѣло бѣ селянину и той не жлаеше нищо, даже и живота си, само и само да увѣри нашите томовци, че не е толкост прости, глупавъ и лѣковѣренъ, както го мислятъ тѣ и че не ще тѣрпи да събликатъ и ризата отъ гърба му за своя пригода разни партизани и скубачи.

Слѣдъ тая отчаяна борба, партизантѣ на разсипническото Лоб. правителство още не виждаха силата на земедѣлски съюзъ, когато се опитъ да осуетяване на II Земедѣлски конгресъ. Но въ той случай всички пѣвѣтраци се увѣриха, че Земедѣл. Съюзъ е една гранитна сила, неразбиваема и че той ще продължава да сѫществува и се усилва на пукъ на всички други партити и партитики.

Даде се възможностъ на бѣлгарски земедѣлци да се явятъ на избори за нар. прѣдставители. Въ тѣхнитѣ билетини вече личѣхъ не имена на партитани, а на хора отъ тѣхната масса — на хора знаещи болките на орача — заработи се за испращане въ Н. С. хора, които сѫ се родили и израсли въ село, хора, които да се борятъ за доброто на орача; които сѫ видѣли и живѣятъ въ прости и сламени колиби, които знаятъ че това избити отъ градъ посѣви, занесено отъ порой лозе, изгрени отъ суша чиви и ливади, които сѫ яли и ядѣтъ черния хлѣбъ, а съятъ шпеница, които знаятъ да стискатъ царвулитѣ и какъ се оправятъ, които сѫ страдали отъ гладъ и нѣмотия.... При все че идеята за сдружаване на земедѣлци не бѣ си пробила досчѣченъ путь на всѣкаждѣ, земедѣлската организация успѣ да испрати въ Н. С. нѣколцина свои прѣдставители.

Въ тазгодишната извѣредната сесия на Н. С. се прокарахъ вѣкъ полезни за селяните рѣшения. А това е достатъчно. Наистина данъчния товаръ на селянина не се намали, но за сега това стига, споредъ настъ, че още прѣзъ втората година отъ своето сѫществуване земедѣлската организация можа да заеме свое място въ Н. Сѣбрание. Съ присърбие ще посочимъ на факта, че нѣкой отъ прѣдставителите на земедѣлската парламентарна група измѣниха на своите задължения, като се присъединихъ къмъ извѣстни партити, ала и това е поучително за настъ. Тия господиновци ще получатъ своето заслужено възнаграждение отъ III земедѣл-

дълски конгресъ и вече не ще иматъ очи да се явятъ предъ своите избиратели, а българските селяни за въ бъдеще ще бъдатъ по внимателни при опредъление своите избраници.

Наистина и правителството не испълни дадените предъ Н. С. обещания; не удовлетвори исканията на земедълци, ала това не тръбва ни най-малко да ни отчайва. Напротивъ, това ще да ни убеди, че която партия и да е на власт, никога не ще има присърдце подобрение хала на земедълците, защото това е противно на интересите ѝ. За това пъкъ всички ний тръбва да се простимъ веднажъ за винаги съ мисълта да очакваме помощ отъ хора, които не чувствува болките на народа, тръбва да захвърлимъ на страна всички партии и да се облъгнемъ само на свойте си сили. Да! До като не испратимъ въ Н. С. 70—80, па и повече истински народни представители, които добре да изучатъ болките на населението и отъ сърдце да се борятъ за неговото добро, настъп ще ни обещаватъ златни кули, а въ същност пакъ ще ни скубятъ, ще ни прѣтруватъ съ текки данъци, ще ни измъжватъ както си щътъ разни кокалановски партизани....

Тогава какво предстои намъ? Какво тръбва да правимъ, за да видимъ единъ день свалена част отъ товара ни? — Тръбва всички да се трудимъ да се образуватъ земедълски дружби въ всички села и градове, а тѣ—дружбите, да се пристединятъ къмъ Земедълски Съюзъ. Да, тръбва всички да се трудимъ щото идеата за сдружаване на земедълците по скоро да се пробие путь на всъкаждъ изъ отечеството ни. Обаче само съ съставяне протоколъ, за че въ еди кое си село има дружба, работата се не свърши. Длъжностъ се налага на водителятъ на всъка земедълска дружба всъки празниченъ денъ да свикватъ събори на събрания. Нѣка се четатъ тамъ въстниците и списанията по земедълчието; нѣка се разискватъ и изучаватъ работи отъ обществоха характеръ, нека се уреждатъ селски въпроси, съ една рѣчъ нека се върши всичко, което е полезно и добро.

За да може дружбите да съществуватъ, а и съюза на земедълците да залеже за скоро, потрѣбни сѫ срѣдства. Всъка дружба тръбва да получава съюзния органъ въ „Земед. Защита“ и още 2—3 земед. въстници и списания. И за това тръбватъ пари. А тия пари ще ги дадятъ, разбира се, членовете на дружбите—селяните. Въ другите дружества се плаща по 50 ст. до 1 л. мѣсяечно, а земедълците ще плащатъ само 1 л. на годината—близо по 8 ст. на мѣсяцъ. Наистина, доста сме западнали, ала струва ми се и най-сиромаха би спестилъ прѣзъ годината 1 л. да си плати вноса. Нека отминемъ десетина-двайсетъ пъти кръчмите—ето ни лева останалъ въ кесията. По харманите по вършида обикалятъ рой цигани и разни просяци. И на най-сиромаха отъ настъп се пада да харизе по 15—20 оки жито. Е, не може ли да дадемъ 8 оки въ дружбата, вместо на циганите? Нека всъки недѣленъ денъ плащаме по 2 ст. и пакъ за 1 год. ще се издѣлжимъ на дружбата, а тя—въ съюза. Тия суми ги даваме не харизма, а настъ си: „капка по капка виръ се събира“. А щомъ Съюза има срѣдства, той ще има и сила; почнемъ ли редовно да плащаме вносовете си, ще станемъ и редовни членове на Съюза. Ще заработимъ „единъ за всички и всички за единъ“. Никой тогава не ще сме да си играе съ настъ, а и министрите, колко и да не имъ е кефъ, ще бъдатъ принудени да испълнятъ исканията ни!...

Проче, напредъ, орачи! Правдата, светата правда е на наша страна и ние скоро ще побѣдимъ! Ето вече есенъта

настъпва. Нека почнемъ на всъкаждъ да съставяме земедълски дружби, нека на III конгресъ отъ всички крайща испратимъ делегати, които да обмислятъ плана, по когото ще дѣйствува, а съ това ще покажемъ на всички, че вече не спимъ, а се готвимъ за борба противъ всѣки, който иска да ни гази!....

В—цъ.

Службашите като помощници за економически напредъкъ.

За економическото процъртване на една страна не се изисква само, щото нейните поминъчки отрасли да сѫ поставени въ благоприятни природни, търговски и пр. условия; не се изисква, щото само назначениетъ или по-право задълженетъ хора въ тази народностопанственна областъ да работятъ, но би тръбвало редътъ на тѣзи дѣйци да се сгъстява и отъ други источници; би тръбвало, щото и тази общественна група, която се подвизава подъ държавнически подслонъ, да се ограничава само съ прѣписаната ѹ отъ закона работа, но да подпомага, до колкото ѹ е възможно, разбира се, за напредътъ на тази страна и вънъ отъ служебните си обязанности. Само когато всесъло и на всички вниманието е централизирано въ извѣстно направление, само тога ѹ може съ успѣхъ да се дойде до единъ опредѣленъ край. А належащата нужда за економическото подобрене на страната ни е тъй вече узрѣла, че не върваме да се намѣри нѣкой противникъ на това умѣтно тече. Още по-осезателна се явява нуждата отъ помощта на службашите настъ, кѫдето цѣлата горѣ-долу по-интелегентна часть отъ обществото е по-гълната въ тази държавно-управителна машина. У насъ нѣма още този напливъ отъ интелегентни сали, които, като не намѣратъ подслонъ въ нѣкое вѣдомство или управлението, да се втурнатъ между народа и чрѣзъ разни сдружавания, чрѣзъ разни колективни прѣприятия да искарватъ своята прѣхрана, а същевременно посредствено или непосредствено да спомагатъ за прогреса на окръжащата ги срѣда. Наистина, тази сила отъ денъ на денъ почна да се създава, но това нѣско атомично появяване на сцената, като че ли нѣкакъ вдѣхва страхъ у нашите мѣдри политики, та виждаме, че всъки отъ тѣхъ, като дойде на власт се надпрѣваря, колкото се може съ по-радикални мѣрки, да възпрѣ тази интензивна фабрикация на опасни елементи! Ала нека бъдатъ увѣрени господи охотниците за тази реакция, че нито тѣхни заешки страхъ, нито тѣхните монархически мѣроприятия, нито най-сети монополизирането на училищата, ще спрѣ тази общественно-економическа еволюция.

Впрочемъ, ний направихме едно малко отклонение отъ сѫщинската си тема, — нашата задача въ настоящата статия е да искънремъ какво влияние има участието на службашите (били тѣ общински, окръжни или държавни—все едно) въ дѣлото за економическото развитие на страната, особено въ областта на земедѣлието и клоновете му; да покаже въ какво направление и какъ могатъ да спомогнатъ, да посочимъ прѣките, които сѫ влияели за непълната имъ дѣятелност въ това отношение и най-послѣ да посочимъ цѣркътъ на това зло.

Първите и най-близки до народа службаци сѫ неговите непосредственни избраници, т. е. общинарите; затова най-първо съ тѣхъ ще се занимаемъ, а че сете съ духовниците, учителите, чиновниците, офицерите и т. н.

I Общинари.

Всъко едно село или повече, които съставляватъ една община, сѫ длъжни съгласно конституцията да си из-

биратъ по нѣколко души отъ най-интелегентните и най-честни селяни, които да се грижатъ за редътъ, чистотата, напредътъ и пр. на селото; тѣзи послѣдни пакъ избиратъ изъ мѣжду тѣхъ единого, на когото възлагатъ всички канцеларски работи, а така сѫщо го поставятъ като бдителъ за изпълнението на тѣхните полѣзви за общината рѣшения. Така че, кметътъ заедно съ съвѣтниците си представлява въ умаленъ видъ единъ министерски съвѣтъ; слѣдователно, тѣ могатъ сѫщо таквите мѣрки да взематъ за прѣусъществане на общипата имъ, каквите министрите за цѣлата държава; тѣ сѫщо така отговорни за дѣлата си прѣдъ своите избиратели, както министрите прѣдъ единъ народъ. Селенитъ, тоже и гражданинъ съ пълно право могатъ да опънатъ ушиятъ на всички свои досегашни общинари, които сѫ способствували за забатачването на общините имъ, както това може да направи и народа спрямо своите министери — изѣдници. Обаче, изпълнявани ли сѫ до сега изискванията на законите — избирани ли сѫ честни и способни хора за общинари? — не! Това ни показва и обстоятелството, че всъко честно и разбрано по настоящемъ се отвращава отъ тѣзи тѣ удобни за полезна работа учреждения! А коя е тази магическа сила, които е способствувала за това безмилостно тълпение на законите? Кои сѫ тѣзи вълшебни герои, които подмамиха народа, раздѣлиха го, завладѣха го и най-сети потъпкаха неговите законни права? Ето въпросите, на които възраждащето се младо селско и градско поколение тръбва да съсрѣдоочатъ за въ бъдеще вниманието си, ако милеятъ за отечеството си и мислятъ здраво за своята прѣстоящъ бѫднина. И дѣйствително, ако погледне зоркий наблюдателъ на сегашното жалко положение на работите, би си помислилъ, че е безполезно да се пише и говори за тѣхните нормално възстановяване; че е неумѣстно и глупаво даже да се съживява това, което отдавна е вече въ своята прѣдмѣтна агония. И ний сме въ случаи на сѫщото мнѣніе — и ний, ако имахме подъ съображене настоящий неизгладимъ хаосъ, бахме считали трудътъ за безполезенъ и задачата си за смѣшна. Ала ний нѣмаме това въ прѣдъ видъ, — ний не искаме съ настоящето си да проповѣдваме моралъ и да възьваме мощъ въ тѣзи жалки сѫщества, въ които неразумното закореняло партизанско изгноило всѣкакви човѣшки качества; ний нѣмаме за цѣль въ изхабения, въ развратния индивидуумъ да възбуджаме хуманни пориви, нито пакъ да съеме плодотворни съемена, защото сме напълно убѣдени, че въ не-говата душа и сърдце не сѫществува нито почва, нито вегитационни условия; ний нѣмаме за задача съ рицарски замахъ да разрушаваме настоящето, понеже, едно че нѣмаме тази гигантска дѣсница и защото върваме, че то и безъ такъвъ рѣзъ замахъ ще се разруши.

Да, ний при все че се възмощава ме отъ настоящето начално положение, пакъ се не отчайваме отъ него, защото въ гледката ни нѣкакъ като оазисъ се мерджеятъ признанията на по-съвѣтлото бѫдеще, и, колкото по-зорко надничаме въ тази гледка, толковъ по-осезателни ставатъ тѣзи признания, толковъ по релиефно се издигатъ блѣсъците му. Безъ всѣкаква илюзия, ний съглеждаме въ това мѣржеюще бѫдеще, вместо разглѣзни и потънали всесъло въ типата типове—млади, свѣжи и пълни съ енергия образи. А това ни радва, това възбуджа енергия у всѣки отчаянъ, това привлича всъко честно — подкрепя го, дава му мощъ и го тика въ редоветъ на борците, които носятъ на плещите си обществени прогресъ. Тѣзи прѣставители на бѫдещето ний вече имах-

ме случаи да видимъ, какъ тѣ съ твърди и рѣшилни крачки стъпватъ къмъ знамето на съдружието, къмъ пътя на спасението.

Нека хвърлимъ сега единъ бѣгътъ погледъ върху по-главните фактори, които сѫ имали рѣшающъ гласъ върху сѫдбивитъ на нашите общини и общинари.

Казахме, че за общинари не сѫ избрани хора отговаращи на изискванията на закона и, слѣдователно, като такива — не сѫ дали и очакватъ отъ тѣхъ резултати. Главните фактори, които сѫ играeli видната роля въ това отношение сѫ два: *невѣжеството на народа и безиринциите на неговите водители*. Измѣната единъ путь Български народъ изъ рѣбътъ на азиятца и хвърленъ въ обятията на единъ по-свободенъ конституционенъ животъ, тикнатъ слѣдъ това въ модерната економическа борба — той прѣставлява Робинзона въ вълшебниятъ, непроходими островски гори; убито отъ монархически Султановъ режимъ всъко човѣшко достойнство у него; скованъ здраво въ стоманенитъ окови на невѣжеството — той прѣставляваше не вече едно човѣшко съзнание съ нѣкакво умствено надмошье, а просто една *tabula rasa*, върху която готвящите се народоначалици можеха безъ всѣкакво прѣпятствие да драскатъ каквото имъ е угодно; просто една млада фиданка, върху която водителите му можаха свободно да поставятъ каквътъ желаятъ присадникъ. Такава бѣ основата на бѫдещето здание, такава бѣ типичната характеристика на подложката, върху която тръбаше да се присади клонката на прогреса, на модерната цивилизация, на науката.

А какви бѣха хората, които готови да извѣршатъ присаждането и да даватъ формата на тази присадка? Каква бѣ умствената и правствена стойност на личностите, които подемаха сѫдбините на този младъ и неопитенъ народъ? Дѣлата имъ сѫ вече извѣстни на всѣкого, — ний имаме илюстрацията на тѣхната политическа, просвѣтителна и т. н. дѣятелностъ, така щото ще можемъ съ право да се произнесемъ за тѣхната държавническа способностъ. Цѣла редица отъ тѣхните постъпки и дѣла, когато сѫ биле на власт или въ опозиция ни показватъ, че тѣзи хора не сѫ ги тревожили нѣкакви народни интереси, а просто личните имъ кавги, грубиятъ имъ егоизъмъ, е вземалъ връхъ при всѣки потикъ, при всѣка тѣхна дѣятелностъ. А тамъ, дѣто служатъ за рѣководници на личността славолюбietо, властолюбietо и себелюбietо — тамъ нѣма добро и полезно дѣло, тамъ всѣкога резултата ще бѫде разрушителенъ за народни интереси, на общото благо. Съ тѣзи си отличителни качества тѣ погребаха и тѣй бѫдната си държавническа способностъ, а най-вѣче тѣхни окаймъ моралъ, който, като молния отлѣти нѣгдѣ въ далечините! (Дали прѣди всичко го имаха?). Тѣй облѣчили съ мантата на незнанието, егоизма и невѣжствеността; въоръжени съ мечътъ на властта, тѣ се не нуждаеха отъ никакви принципи — отъ нищо честно и разумно! Идеалътъ имъ бѣ личната облага, срѣдството — властта и държавната дѣятелностъ — анархията и разрушителността! На тѣхъ имъ бѣха нужни ордия само, съ които да се сражаватъ съ личните си и политически съперници. И тѣхъ въ скоро ги набиваха и не само по градоветъ, ами и въ най-затънените краища. Тамъ дѣто природата не бѣ създала подобни елементи, тѣ сами си ги създадоха. Обкръжени така съ цѣла сганъ отъ интимни приятели на мрака, тѣ окопираха всички учреждения, дѣто народни гласъ имаше достъпъ, секвестираха на-

родната свобода и съзидваха при затворени врата зданието на безправието, насилието и грабежите!

Такъв български учреждения. Пръвът насилие върху най-долните елементи от селото, тъй не служеша вече като учреждения, които милятът и ратуват за напредъка на селото, а като вертели, върху които разни заблудени партизани отиждаха на своите лични или политически противници. И наистина, какво добро съм направили до сега тези господа общинари? Въ отношение на чистотата напримър. Ний виждаме, че не само селата, но и большинството от градовете си съм пакътът мъртви, както и пръвът освобождението. Нѣщо повече даже. Тези гори, които съм обръжавали нѣкога нѣкога села и градове, сега поради злобата на разюздените нѣвѣжи партизани, съм по най-безбожен и грабителски начинъ опустошени. Ний виждаме още, че чешмите, изворите и кладенците, които въ турско време съм красили цѣли села и градове—сега съм съвършено запустели и представляват паметниците на българската немарливост, зависи и неразумно партизанство!! Даже имахме нещастие да срещнемъ и такива случаи, където нѣкога родолюбци или самата община направя подобни благоустройствания, но злобата на партизанството въ скоро време ги разрушаваше! Такава е и просветителната дѣятельност. Училищата ни съм пакътътъ мъртви и разнебитени, както и по пръди; учителите же без милост се прѣслѣдватъ. А най-жалкото е туй, че любовта къмъ това учебно дѣло въвъсто да се възвишава, тя съвсѣмъ изчезва. Училищните градини, които чрѣзъ горите трудъ тукъ-тамъ се създадоха, сега и тѣ, поради незаинтересоваността на същите общинари, служатъ за всѣкидневна разходка на хорските говеда и свини. И економическите имъ похвата не стоятъ по-видно. И тукъ грабежите и разрушенията съм отличителните признаки. На всѣки кметъ, като възле въ общината, първата му работа е да отмъстява на своите противници. Той назначава падари, главява горски, организира шайки и имъ прѣдава варварските се инструкции: да биятъ противниците му, да имъ изсичатъ снопите, бастани и пр.; да имъ палятъ сеното, сламата и кашите; да непрѣятствуватъ на неговите съпартизани въ опустошението на общинските гори, имоти и т. н. Такава е вкратце дѣятельността на българските общинари. И мислите ли, читателю, че тя е прѣжната? — Не! не! Български младежи, злото е било—вирѣ и сега! И сега съществува тази вражда, тази разюденост между населението; и сега се повтарятъ сѫщата приключения, каквито и по-прѣди.

Утѣшителното е, обаче, туй, че въ дънера на това изкуфело дърво се появяватъ нови и свѣжи фаданки, които, като разбраха пустотата на тази неразумна борба, на това суетно влечење почнаха отъ денъ на денъ да напуштатъ своите досегашни мними водители и да търсятъ спасението чрѣзъ сдружаванието въ собствените си сили.

Това ни дава пълна утѣха и безгранична радост. Ето защо ще пропължимъ и по-нататъкъ разсъжденията си, където ще покажемъ какво може да направи единъ разуменъ кметъ за своята община.

А. Ст. Стам.

Какво правимъ за земедѣлието.

Страшно е у насъ като си помисли човѣкъ какво правимъ ние за по-добрение на земедѣлието. Ние не само нищо не правимъ но обратно, ние уврѣждаме всѣко прѣдназначение и всѣка иска, която ни иде въ това отношение

на помощъ. Като че ли у насъ всичко е повикано и наредено да уврѣждада всичко онова, което ни дава богатството и подържката ни като държава и народъ. И въвъсто да търсимъ начинъ и срѣдства какъ по лесно и по скоро да подобримъ поминъка въ страната, въвъсто да се замслимъ сириозно, че нашето бѫдеще, като народъ, по този начинъ рискува да бѫде твърдѣ печално, ние сѣдимъ и нареддаме това, което не само не ни ползува, но и ни врѣди. Имаме дѣйци, макаръ и единици въ това по-ле, ала ние не само не ги подкрепяме, но ги уврѣждаме. Четете, молимъ Ви, следното писмо отправено намъ отъ единъ скроменъ, но дѣятеленъ учителъ:

До Господина Прѣдѣдателя на Българския Земедѣлски Съюзъ—Плѣвенъ.

Уважаемий Господине Прѣдѣдателю,

Благодарение на 3—4 годишнъ тежакъ трудъ и сума срѣдства, отдѣлани отъ устата ми, успѣхъ да си пригответъ досгъ нѣщо овощни фидани, да туря основа на една бѫдяща пчеларница, да распроспрая много ягоди и дрѣвчета изъ града и околията и да си отгледамъ толкова чернички, които вече ми даватъ листъ за около 3 унции бубено съмъ. Обаче, миналодоишното бѣсно партизанство ме откъса отъ свещената борба съ земята: бѣхъ на работа между дѣрвчетата, когато слугата ми донесе и азъ оставахъ лопатата и приехъ слингасалата си ръка писмото, съ кое то се мѣста безъ да знае защо. Малко било наказанието ми въ едно село, дѣто се пие вода само отъ два кладенца, та бѣхъ прѣместенъ още веднажъ. Това съ мене. Разсадътъ и пчелите пѣкъ останахъ на произвола. Бѣдите се надварахъ, коя по напрѣдъ да ги врѣхлѣти, а нѣмаше кой да ги запази. Оплаквахъ се, молихъ, но нѣмаше кой да ме чуе: либералнътъ министъ на просвѣщението бе занять съ други работи. Космитъ на главата ми се свиватъ, като гледамъ това море черничева зеленина, фиданките овощни и си помисля, че всичко това ще прѣбва да го остава подиръ нѣкой денъ, за да се дорасне. Истина, съ единъ тукашенъ учителъ дадохме прошение до мѣстното на просвѣщението, но кой знае какво ще стане: многото нещастия ме направихъ голѣмъ песимистъ. Его защо Ви моля, Господине Прѣдѣдателю, настоятелно се застѫпете, за Бога, прѣдъ г. Министра, да остана въ тукашното класно училище, дѣто бѣхъ и по прѣди. Въ името на тези, които представлявате, въ името на желѣзниятъ борци съ земята, направете прѣбъното и помогнете да ми се върне възможността да се пригответъ за бѫдящъ бубаръ, да повѣка и други въ този путь. Недѣлите остава, мола Ви се, да пропадне толкова трудъ: ний сме бѣдътъ народъ, и прѣбва да пастримъ всичко, въ кое то е вложено и най-малко енергия за доброто на страната ни. Нека се даде на никото партизанство да разбере веднажъ за винаги, че то не прѣбва да убива прѣдначинания, въ които е нашето бѫдеще и че ний вече сме поумнѣли.

Най-сѣтните ми позволяете, моля, да вървамъ, че ще се застѫпите и направите прѣбъното, за да се избавя отъ въпросната бѣда. Сега имено е врѣмето да сторитъ това.

За Бога, има ли у насъ свѣтни хора, които да помислятъ, че правятъ прѣстѣплението съ прѣмѣстването на такива учители? Единъ скроменъ учителъ, захваналъ се о земята, насадилъ си овощни дѣрвчета, черници, наредилъ си пчеларница; поискалъ той да бѫде за себе си и за ближните си полезенъ, а началството му, въвъсто да го похвали, насърдчи, го погва и мѣсти отъ единъ край на България въ другия. Кой каквото иска да мисли, но ние съмъ,

че това е вече прѣстѣпление. Министъ на Народното просвѣщение, трѣбва да дръпне за ушите онова котило, което се е загнѣздило въ министерството му и което нищо не е пожалило да докаже, че то само зло е правило до сега. Ние държимъ точна сметка за това котило и скоро мислимъ да намѣримъ и място и начинъ да откриемъ тази сметка.

Общинските гори и балталъци.

Между многото въпроси, които очакватъ обсѫдане и решаване въ недалеко бѫдеще, е и въпросъ: какви измѣнения или допълнения ще прѣбва да се внесатъ въ закона за горите, за да се спратъ кървавите сцени между едно село и друго и да се запазятъ горите отъ изкорѣняване. Както виждате, въпросъ еднакъвъ важенъ за икономическото подобреѣніе на нашето земедѣлческо население. Рѣдко ще срѣтните село или градъ, дѣто населението не е почувствувало нуждата отъ по-скорошното му разрѣщение. До сега, въ печата и другадѣ, съ се изказвали разни мнѣния по разни въпроси, обаче по този въпросъ много малко или никакъ не се е писало. Изъ нашите вѣстници ще срѣтните партийни въпроси и дребни разправии, рѣдко въпроси отъ икономическа потребност. Изключение правятъ само нѣкоги вѣстници и списания, а главно органа на Бглг. Зем. Съюзъ въ „Земедѣлска Защита“. Ето защо азъ съмъ рѣшилъ да кажа нѣкоя дума по въпроса за общ. гори и балталъци. Това права не че съмъ силенъ въ понятията си за да мога да разрѣша въпроса въ тая или оная смисълъ, а защото желая да се подеми и разрѣши отъ други. Най-послѣ това права съ добра воля и благородна цѣль: желая доброто на населението и на отечеството, на което сме синове.

Въ нашата страна главниятъ поминъкъ на населението е земедѣлъе, скотовъдство и дѣрводѣлъство. Тѣрговия и други занятия се упражняватъ рѣдко и въ твърдѣ ограниченъ кръгъ. Въ нѣкоги села дѣрводѣлътъ съставлява изключителния поминъкъ на населението. Тъй че и горите съ една голѣма благодать за населението. Села или градове, които располагатъ съ голѣми пространства гора, съ най-блаженитъ и въ най-хубаво икономическо положение. При това: дѣто има гора, тамъ има и вода. Честито е нашето отечество, защото не е лишено отъ тия природни богатства.

Прѣдъ освобождението горското ни дѣло не бѣше формирало, за горите не съществувала законоположение, както не съществувала и добри фискални, финансови, училищни и други наредби. Тогава се управляваше по съвсѣмъ друга система. Общин. гори и балталъци бѣха свободни, неограничени, за това всѣкай можеше да сече дѣрва и дѣрвенъ материалъ, дѣто пожелае. Съчението сгаваше прѣвътъ всѣко врѣме на годината безразборно и не по участъци. Чорбаджията (въ всѣко село имаше чорбаджия, наричанъ „ага“), кмета и джумурта бѣха сел. управници, а сопата—наказателния кодексъ. Той по-дирниятъ законъ биваше прилаганъ въ случаите, когато нѣкой се хванеше да е сѣкълъ дѣрва и др. материалъ въ чужди балталъци или въ общин. гора (бранище, кория). Бѣше врѣме когато горите не съставляваха почти никакъвъ интересъ за населението, което се задоволяваше да си использува само дѣрва за горѣне и материалъ за погрѣба, обаче слѣдъ освобождението, когато ние заживѣхме новъ животъ при съвсѣмъ нови условия, нуждата отъ този интересъ силно се почувствува. Като се знае, че човѣкъ е единствения надаренъ съ разумъ, съзнание и свободна воля, за да разбира своето назначение и да

се стрѣми къмъ опрѣдѣлената му цѣль, нѣ че той често пакъ забравя това си назначение, като постъпва неразумно и бива често пакъ жестокъ къмъ всичко, което природата му е подчинила, бѣше и полезно и умѣстно да се пристиги къмъ формиране на горското ни дѣло по образецъ на напрѣдналите държави. Тия мотиви и обстоятелството, че населението освободено нѣма да отива вече по Цариградъ и др. градове по печалба, а ще се установи на мястото си и ще захване да тъги доходи и отъ общ. гори и балталъци, накараха правителството да установи законъ за горите.

Нека видимъ положението на горите и балталъците подиръ туряните въ дѣйствие закона за горите. Както знаемъ, ние имахме гости и широки пространства гори и балталъци. Населението съчеше дѣрва и дѣрвенъ материалъ по своеизборъ начинъ. Нѣ той начинъ на експлоатиране горите скоро ни навѣтъ мисълта, че не слѣдъ много врѣме ние ще се простирамъ съ горите. Правителството, движимо отъ идѣята да запази на населението и на грядущето поколение ползване на вѣчни врѣмена отъ горите, тури край на своеизборъ експлоатиране съ тия законоположения. Учредиха се горски институти. Грижата по прилаганието на закона се остави по лѣсничей, старши и младши горски стражари и общ. кметове. Сега всѣкай може да съчеше дѣрва, нѣ съ позволение и съчешу извѣстна такса за въ полза на общината; сега всѣкому се позволява да отива за дѣрва въ гората, нѣ винаги прѣвъ сезона за съчене и въ опрѣдѣления участъци. Ако дотрѣба на нашия селянинъ материалъ за нѣкоя негова потребност той трѣбва да го намира въ опрѣдѣления участъци. Не намѣри ли ги тамъ, дѣженъ е да го купи отъ друго място. Нѣ слѣдъ всичко това земя си заради въпроса: можа ли да се получи напълно цѣлта? Отговорътъ е, че много малко. Горите и балталъците до додоха до незавидно положение. Опустошението имъ обаче е много по-голямо, отъ колкото по-рано. Това е фактъ, който не може да се спори. Който е ималъ случай да мине прѣвъ Казанлъшки или друга нѣкоя прибалканска окolia, пак се е спрѣлъ въ нѣкое село, напримъръ въ Тѣрничени, Габарево и пр., ще знае, че главниятъ прѣдѣлъ на разговора на селяните е горите и балталъците. Убѣдилъ се е въ истината, че и тоя източникъ за посрѣщане нуждитъ въ живота на земедѣлъл. население е или ще бѫде скоро изчертанъ. Листо се грижатъ селяните, тѣ чувствуватъ неприятности; тѣ виждатъ сътнините си, ала не могатъ да намѣрятъ лѣкъ на положението си.

Като селянинъ, да узнае причините, които докараха до това положение горите и балталъците азъ съмъ се доста интересувалъ. Опакваш се съ селяните отъ прѣвършването на съченищата имъ. Опакваш се отъ съченето по участъци. Тихъ участъци, какъ селянина, съсиаха горите ни. На прѣвъ погледъ тоя поплакъ може да ни се види за страненъ, нѣ като се вникнемъ въ работата, ако не поотдѣлно, то поне отчасти, ще се съгласимъ съ нашия селянинъ. Както знаемъ, всѣка общин. гора малка или голѣма, по закона се раздѣля на участъци. Количеството на тия участъци стои въ зависимост отъ количеството и качеството на гората. Ако общината има голѣма гора, съченето на гората и се опрѣдѣля за 15—20 години, т. е. раздѣля се на 15—20 участъци; ако ли общината има малка гора, съченето на гората ѝ се опрѣдѣля за по-късъ срокъ (периодъ), т. е. за 5—6 години. Каквато и малка частъ гора да бѫде, раздѣля се на

нѣколко участъци. По този начин като се захване отъ първия участъкъ, дохажда се до подирния, до като се дойде до подирния, гората въ първия порастства за да се сѣче отново. Знае се, че гората на повечето (болшинството може да се каже) села едва ли не съставляватъ единъ участъкъ, при всѣ това раздѣлени сѫ на по-нѣколко участъци. Сега, като се вѣрне населението въ възстановение първи участъкъ, намирали онай въвърстъ гора, която може да му даде по-рано получвания доходъ и потрѣбния материалъ за разни принадлежности? Не, тамъ то ще намѣри само вършины и храсте. А нему му трѣба да намѣри освѣнъ дърва за горѣне, още дърва за потрѣба и дърва и материалъ да продаде за да си купи сѣль и сапунъ. Понеже не намира тоя доходъ, ожесточено налита и искренява и безъ туй малко останалъ общ. браница (кории) и плоднитъ си дървета. Такива случаи не сѫ рѣдко. А за да се спрѣ това зло, добре ще биде да се поискамъ измѣнението на чл. чл. . . отъ закона за горитѣ въ сми-съль, щото малкиятъ пространства общ. гори да съставляватъ единъ участъкъ, а не нѣколко.

Не ща да замѣтка и факта, че повечето отъ нашите лѣсничай и старши гор. стражари, опрѣдѣлени да се грижатъ за напрѣдъка на горското ни дѣло, много малко отговарятъ на своето назначение. Рѣдко или еднааждъ прѣзъ годината излизатъ по обиколка изъ повѣрения имъ горски участъкъ. Вижда се че тѣхното назначение ще е само исполнение на канцелар. работи. Старши и младши горски стражари се явяватъ прѣзъ 2—3 мѣсеки, и то само да взематъ свѣдѣния за горитѣ отъ общ. кметове. За общ. горски стражари не можа да кажа нищо, понеже тѣ сѫ винаги въ гората. Ето защо ние сме на мнѣніе да се задължатъ общ. горски стражари и кметове да се грижатъ за горитѣ, а длѣжността на лѣсничайтѣ да се закрие като излишна. Единъ старши гор. стражаръ при окол. управление ще може прѣкрасно да води канцелар. работи и да излиза поне три четири пъти въ годината по ревизия на общ. гор. стражари и кметове. Съ закриването на тия длѣжности, може да се направи една добра икономия на държавата. Въвъсто лѣсничай нека се назначатъ, по нѣколко въ една окolia, земед. учители, които да опхватъ и ръководятъ земед. ни население въ обработването на нѣкой култури по съврѣменнитѣ изисквания.

Послѣ за прѣвършването на горитѣ влияе и друго обстоятелство. Кому не сѫ извѣстни кървавитѣ сцени между едно село и друго, между единъ градъ и село. Нѣма село да не е въ распра-вна съ друго. Има села, които сѫ съврѣшено съисипани отъ водене процеси за гори и балтълци. Въ нѣкой села враждата е толкова силна, борбата е толкова жестока, щото достига до самоистребление, вслѣдствие на което и полицейска помощъ не е достатъчна да може да ги помѣри. Есенесъ бѣхъ свидѣтель на една сцена. Селото А. има голъмо пространство гора, като отне по рано отъ с. Т. нѣкой негови сѣчища, лѣжали въ землището му, замѣти да го отпѣди и отъ малко останалото му сѣчище. Населенето на с. Т. отива да дърва въ участъка си, населението на с. А. излиза и го врѣща. Заловиха се. Селото Т. нареди постове и тури кордонъ по патишата, дѣто минава населението на с. А. за да отива въ града съ дърва и пр. Минели нѣкой отъ с. А., залавя се и му се взематъ нѣщата. Това пѣла недѣла. Една ношь населението на с. А. рѣшава и напада, дохажда до кордона, отправи вистрѣли срѣчу караулите, които сѫщо отговарятъ, като сѫщо отговарятъ

ратъ съ вистрѣли. Както виждате пѣла битка. Единъ отъ постовете отива въ селото Т. и обажда. Слѣдъ малко камбаната бие тревога. Цѣлото село се тури въ движение. Муже, жени, дѣца — всички въоржени, топуръ, топуръ къмъ битката. Страшна бѣше паника. Благодарение на това, че нападателите се отеглили, не паднаха жертви. Работата отиваше на изстрѣбление, ако полицията, на разноски на общините, не бѣ пристигнала да ги едва помири. Помириха се, но до кога? причината е егоизъмътъ на нѣколкото села които владѣятъ голѣми пространства гори. За да се уреди тоя въпросъ и за да прѣстанатъ за винаги кървавитѣ сцени между селата, желателно е въ най скоро врѣме да се внесатъ нѣкой измѣнения и допълнения въ закона за горитѣ въ смисъль, щото една комисия да излѣзе и опрѣдѣли горитѣ на всѣко село или градъ по показана на стари хора. Още по добре ще биде да се раздѣлятъ отново горитѣ и сѣчищата между селата споредъ численността на населението.

Д. С. Н-в.

Праздника на Земед. Съюзъ.

Както и трѣбаше да се очаква, годишниятъ празникъ на Земедѣлския Съюзъ — „Св. Симеонъ Сталпникъ“ на 1 Септември т. г. на много мѣста е отпразнуванъ тѣлъръ блѣскаво отъ земедѣлските дружби. Въ селото Дол. Джебникъ — Плѣвенска окolia имаше за това пѣло приготовление за отслужване и панахода въ денътъ на празника за падналитѣ умрѣли земедѣлци миналата година по случките въ Дуранъ-Кулагъ, Шабла, Варна и др. Слѣдъ една двѣ годишна борба бѣлгарските земедѣлци могътъ съ спокойствие да погледнатъ назадъ, за да почерпятъ сила и куражъ въ борбата, която отъ далеко не е свѣршена. Едно общо празнуване въ годината е намъ нуждно, да се съберемъ, да спомнимъ общите наши нужди и да угладимъ малкиятъ недоразумения, които може би имаме и които ни дѣлятъ и прѣчатъ за постигане ония пѣли, които ние мислимъ, че сѫ полѣзни и намъ и на страната. По случай празника, ние получихме много телеграми и писма отъ разнитѣ краища на Бѣлгария. Не можемъ да публикуваме всички. Ще помѣстимъ само долнитѣ нѣколко телеграми

Отъ Кюстендилъ

Плѣвенъ — Забуновъ

Слѣдъ двѣ годишна борба земедѣлци радостно празнуватъ съюзния празникъ. Дрѣжте високо организационното знаме! Безстрашно вѣрвете на прѣдъ! Правдата и орачи сѫ съ Васъ.

Ал. Димитровъ.

Отъ Каспичанъ

Плѣвенъ — Прѣдѣдателю Земед.

Съюзъ.

По случай днешния празникъ начало за организацията отъ името на Каспичанска земедѣлска дружба поднасямъ благопожеланията и майтѣ за прѣусмѣнните и ягкото закрѣпване на съюза.

Малевъ.

Отъ Ловечъ

Плѣвенъ — Янко Забуновъ

Приемете сърдечното ни поздравление по случай празника.

Стойновъ, Василевъ

Отъ Н. Загора

Плѣвенъ — Прѣдѣд. Централ. Земед. Съюзъ Копие въ Земед. Защита.

Празнуваме днесъ славни знаменития за настъпенъ денъ 1 Септември въ качество прѣдѣдателъ на съюза здравейте за слава честь на съюза.

Н. Загорска Земед. дружба

Друмевъ.

ХРОНИКА

Недавна се проектираше да стане II пчеларски съборъ въ София, на когото пу-

бликувахме и програмата. Този съборъ стана и въ него се тури сѫщността на една здрава икономическа орга ция по този клонъ. Но както всѣкаждъ и тук не минало безъ иеразбории. Работата се състояла въ слѣдующето: г. ин. Дацовъ, досегашъ прѣдѣдателъ на пчеларското дружество въ София (нѣкой твърдѣлъ че нѣмало такова) заискалъ прѣдъ година Височайше покровителство подъ пчеларското дѣло въ Бѣлгария, което той и получилъ. Сега, г. Дацовъ прѣди отварянето на събори бѣль, пакъ телеграфиранъ на Височайшия покровителъ въ сранство за събора, неговиятъ успѣхъ и пр. Научаватъ се за това пелегатъ на пчеларски съборъ и нещещъ ли, породило се една неуважъ къмъ г. Дацова, за гдѣ то по мимо знанието на събора си поволилъ да дава телеграма на височайше име. Резултата отъ това е, че г. Дацовъ не е избраянъ нито за прѣдѣдателъ, нито за членъ въ управителния комитетъ на бѣлгарски пчелари, за какъвът той до сега се даваше. Но това не е важно; важно е слѣдующето: г. Дацовъ, който до сега лѣгаше и ставаше за пчеларството въ Бѣлгария е написалъ една твърдѣлъ и прѣвържителна за него статия въ „Н. Вѣкъ“, въ която порядочно ругае пчеларски съборъ, за когото той до вчера Божемъ ратуваше. Ние мислимъ, че това не прави честь г. Дацову. Значи, щомъ не сме ини и щомъ други дойде, то всичко ни става лошо. Порядочните толкова учени и надежни сили, които се скитатъ по училищата безъ работа. И слѣдъ като високо уважаемо и много почитаемото министерство се уѣйдilo, че тоя човѣкъ не е му мѣстото въ един срѣдио училище, го прави инспекторъ по лозарството, длѣжностъ морална и много по висока отъ тая въ училището, отъ която разбира сѫщо толкова, колкото и отъ първата. Идете слѣдъ това и защищавайте нѣкаква кауза на това министерство и не се червеге, когато става дума въ Народ. Събрание, че нашите земед. учители ги не бивало. Наистина, уѣзжихме се и ини вече, че една здрава лопата трѣба въ министерството на Земедѣлието. Но кой ще я даде тази лопата? Ето въпростътъ. Ще слѣдимъ.

Слушамъ че за тукашнъ лозски инс-ръ или Лов-ски вѣсто г. Кр. Савовъ е назначенъ досегашния учителъ въ Винарското училище г. Дончо Торомановъ. Ей Богу, ние се червимъ съ това назначение и се чудимъ какъ министерството е могло да направи такова назначение. Чакайте да разправимъ. Г. Дончо Торомановъ е свѣршилъ Садовското Училище, съ какъвъ успѣхъ, не знаемъ. Ходилъ 4—5 мѣсеки и нѣкаждъ и ето Ви го учителъ въ Винарското Училище. И какво, мислите е прѣполовавъ този човѣкъ въ това училище? — Скотолѣчение и скотовъдство, които той нито е училъ, нито чувалъ нѣкога, и това става пѣли години въ Бѣлгария, кждъто днесъ изобилствува толкова учени и надежни сили, които се скитатъ по училищата безъ работа. И слѣдъ като високо уважаемо и много почитаемото министерство се уѣйдilo, че този човѣкъ не е му мѣстото въ един срѣдио училище, го прави инспекторъ по лозарството, длѣжностъ морална и много по висока отъ тая въ училището, отъ която разбира сѫщо толкова, колкото и отъ първата. Идете слѣдъ това и защищавайте нѣкаква кауза на това министерство и не се червеге, когато става дума въ Народ. Събрание, че нашите земед. учители ги не бивало. Наистина, уѣзжихме се и ини вече, че една здрава лопата трѣба въ министерството на Земедѣлието. Но кой ще я даде тази лопата? Ето въпростътъ. Ще слѣдимъ.

Тѣзи дни Ловчанскиятъ Нар. Прѣдѣдателъ и прѣдѣдателъ на Земед. Съюзъ г. Я. Ст. Забуновъ заминава заедно съ драгаритѣ си по Ловчанска окolia да даде отчетъ на избраните си.

Г-нъ К. Илиевъ, притежателъ на фирмата подъ сѫщото име и Членъ-Касиеръ отъ Центр. Упр. Комитетъ на Бѣлгар. Земед. Съюзъ е назначенъ за III ст. учителъ въ Садово при Пловдивъ. Честитимъ г. Илиеву поста, който той отново поетъ и които испълнява до иедава при мѣстното земедѣлско училище съ успѣхъ.

Въ Пловдивска окolia нашето сдружаване върви много нѣкакъ шумно и добре. Въ скоро врѣме тамъ сѫ поиникали нѣколко земедѣлски дружби, които изглеждатъ, че не ще бѫдатъ само да поиникаятъ, за да умрятъ на други дни, както това биваше въ други нѣкакъ мѣста. Желателно е само внимание и чистосрдечна работа. Доста сме си играли съ партизанство. Пожелаваме голяма сподѣлка и подваторна работа на новия кицежъ въ Пловдивско. Нека не се забравя, че тамъ ще има и бѣзакантни мѣста за народни прѣдѣстители, изборитѣ на които скоро ще ставатъ.

Г-нъ Ранко Тайсич е името на любими водителъ на срѣбъските селяни, който чувае тѣзи дни по вѣстниците, че го завѣли въ лудницата. Не бѣше отколѣ, когато този народенъ любемецъ е билъ набѣденъ за лудъ, а сега вече завели въ лудницата. Такава е била сѫдбата на този нещастникъ, който години подъ редъ е ратувалъ за селско добро. По всичко се вижда, че тази сѫдба е постигната на г. Тайсича не отъ голями добрини вѣршени надъ него. Нашите съжаления.

Първите три броя отъ III-та годишница на вѣстника ни, ще испратимъ до всичките ни стари абонати и до всички земедѣлски дружби, които не сѫ ю получавали до сега и които не се испратятъ абонамента прѣзъ това врѣме, веднага ще имъ бѫде сърпънъ вѣстника. Да не мислятъ нѣкакъ, че и прѣзъ тая година ще испращаме вѣстника, както миналата, на вѣресия. Никому нѣма да се праща вѣстника до като не прѣплататъ.

ОТКРИВА СЕ ПОДПИСКА ЗА III-ТА ГОДИШНИНА

на

В. „ЗЕМДЕЛЪСКА ЗАЩИТА“

В. „Земедѣлъска Защита“ излиза всѣка седмица. Цѣната на едно годишно теченіе е 6 лева. На ученици се отстѫпва за 5 лева.

I, 2 и 3 брой отъ вѣстника ще се испратятъ до всичките стари абонати, а другите ще се пращатъ само на прѣплатившите.

Отговоренъ редакторъ: Я. Ст. Забуновъ

Плѣвенъ, печатница — Димитровъ & Извѣтна